

saadan Sammenligning kunde være mulig. Saa kom det ærede Medlem fra dette sentimentale Standpunkt over til det, som han maaste mente for mit Vedkommende var det mere reelle, og det var da dette, at jeg havde sagt, at det var Klassepolitik, at det var en Klasselov, men det skulde jeg vogte mig for at sige, og jeg skulde vælge mine Argumenter lidt bedre, naar jeg vilde tale med i en saadan Sag. Ja, det ærede Medlem maa tilslade mig at vælge mine Argumenter, som jeg finder for godt; jeg haaber nok, det skal lykkes mig at kunne forsvare dem. Jeg har nu altid med min Smule Forstand forstaaet det saaledes, at, naar jeg talte om en Klasselov, saa har jeg dermed ment en Lov, der tager en Byrde fra en Klasse's Skuldre og lægge den over paa en andens. Ud fra dette Synspunkt er det, jeg har talt om denne Lov, der jo er en Lov, der er til Fordel for en bestemt Klasse og kommer en anden Klasse til Skade ved at hindre den i at faae Kunstsmør. Ud fra dette Synspunkt taler jeg altid, naar jeg taler om Klasselove, og min Mening med Klasselove bliver da det, jeg her har sagt, og ikke, at en Lov ikke maa omhandle de forskjellige Klassers Interesser. Jeg har aldrig tænkt mig, at noget Saadant kunde blive udledet af min Udtalelse om Klassepolitik og Klasselove; men vi leve jo i Fortolkningernes, de videst mulige Fortolkningers Tid, og skjøndt det ærede Medlem jo ellers har været med til at fordomme det, saa synes det dog, at han ikke vil være saa ringe dertil, om han en Gang skulde komme til at anvende den Slags Ting. Jeg skulde endelig ikke tale om Klasselove og Klassepolitik, sagde det ærede Medlem, for saa vilde sikkert nok hele Socialdemokratiets Arsenal ramle sammen og navnlig alt det, som jeg har bragt her ind i dette Thing i Lovforslagets Form, og han nævnte da Helligdagsforslaget og Fattigforslaget, og saa talte han endvidere om et, som endnu ikke er kommet, nemlig om en Normalarbejdsdag o. s. v. Jeg veed nu ikke, hvorledes det ærede Medlem kan faae et Forslag om den offentlige Fred paa Folketirkens Helligdage til at være en Klasselov; thi jeg gad vide, om man kan nævne et eneste Menneske i Danmark, som denne Lov ikke berører, som ikke kommer ind derunder. Fattigloven blev ogsaa gjort til en Klasselov. Ja, det er det naturligtvis, men den er virkelig ikke af den Slags Klasselove, som jeg tror, der kan rejse nogen Indvending imod. Det ærede Medlem har, saavidt jeg har forstaaet, hidtil været enig med mig i, at det var en retfærdig Lov, fordi den berører en Klasse, der i Forveien er ilde stillet, er fattig. Ærede

Medlemmer tale saa meget om deres Smør, fordi det er deres Interesse, og det siger jeg ikke Noget imod; de ærede Medlemmer sige ligesom det ærede Medlem fra Ribe (Bust): Vi ville ikke være fattige, men Arbejderne sige: Vi ere fattige, og nøies med at tilføie: Vi ville ikke taale, at man gjør os endnu mere fattige. Det ærede Medlem mente, at en Normalarbejdsdag ikke kunde blive vedtaget her, uden at det skete gennem en Klasselov. Ja, om han nu mener det fuldstændigt, som han siger det, veed jeg naturligvis ikke; men Et antager jeg, at det ærede Medlem ikke ønske at gjøre en Lov om en Normalarbejdsdag til en Klasselov; vi ønske gjerne denne Lov anvendt paa hele Samfundet. Men hvis er da Skylden, naar Loven bliver gjort til en Klasselov? Det vil jeg bede det ærede Medlem og andre af hans Meningsfæller at erindre. Det sker jo simpelthen af Hensyntagen til Andre. Hvis vi vilde stille Forslagene saaledes, som vi principielt ønske at faae dem gennemførte, saa vilde det ikke blive Klasselove, men saa vilde de komme til at danne Grundlaget for en fuldstændig radikal Omordning af vort Samfund, men saa komme ganske vist ærede Medlemmer baade fra den ene og den anden Side og sige: Nei, det gaar virkelig ikke an, det kan ikke gennemføres i Dieblittet; kom med det i den og den Form, tag Hensyn til det og det, men i den Form kan det ikke gaa igjennem, og selv om det maaste gaa igjennem her, saa gaar det ikke igjennem i det andet Thing. Og hvad gjøre saa vi? Ja, for dog selv at faae Noget, saa moderere vi vort Forslag. Men naar Forslagene komme i den Form, der forlanges, saa raaber man efter os: Klassepolitik! Det gjør man efter at have faaet Forslagene i den Form, som ærede Medlemmer selv ønske, medens man, hvis vi ikke bringe Forslagene i den Form, inden de komme herind, vil forandre dem og bringe dem i den ønskede Form, efter at de ere komne herind. Men, dersom det er saa, saa har de ikke Lov til at sige til mig: Klassepolitik! Dersom ærede Herrer ligesom det ærede Medlem for Veile Amts Ite Valgtreds (Dusen) forleden sagde til mig, vilde gaa saa langt med mig med Hensyn til Afstæffelsen af den frie Konkurrence, som jeg kunde ønske, hvis de vilde gaa i lige saa omfattende Grad som jeg til et nyt Grundlag for Samfundets Økonomi, saa skal jeg indrømme, at saa ville de Herrer ikke længere Klasselove, men før ikke. Derfor forekommer det mig, at disse Udtalelser, der ere fremkomne om mit principielle Standpunkt, virkelig ikke holde Stil, for det er ikke for min eller